

punkt fra Statsbanernes Side. De burde have ydet Erstatningen og saa have rettet deres Krav mod Blikkenslageren.

Ogsaa med Hensyn til andre Bestemmelser i Lovforslaget finder jeg, at det ikke gaar vidt nok. Der er fra flere andre Taleres Side nævnt adskillige saadanne Bestemmelser, men da mit Syn derpaa maaske er lidt forskelligt fra de ærede Taleres — ihvorvel jeg i Hovedsagen samstemmer med de Anker, der ere komne frem, — vil jeg dog tillade mig at nævne dem. I § 2 er der talt om en Erstatning, der „kan ydes.“ Jeg mener selvfølgelig, at denne Erstatning skal ydes, at det ikke er en Naadessag at faa denne Erstatning, men at det skal være en Ret. Den Erstatning, der saaledes skal ydes for vedkommendes Næringstab, maa beregnes paa en anden Maade, end der her staar. Forslaget gaar ud paa, at den kun skal beregnes efter Forringelsen af vedkommendes økonomiske Forhold. Det forekommer mig af flere Grunde, at denne Beregningsmaade er mindre heldig. Det vil jo saaledes næsten være umuligt at beregne, hvilken Forringelse vedkommendes økonomiske Forhold har lidt. Naar en ung Mand har en god Karriere for sig, men tilfældigvis i Øjeblikket staar i en lavt lønnet Stilling og dog om kortere eller længere Tid har Udsigt til at forbedre sine økonomiske Forhold og kun afskæres derfra ved, at han lider en saadan Skade, at han bliver uarbejdsdygtig, faar han ikke tilstrækkelig Erstatning, naar man beregner den i Forhold til hans øjeblikkelige økonomiske Forhold. Jeg anser det imidlertid for givet, at Statsbanerne, saaledes som Lovparagraffen er affattet her, ville beregne Forringelsen i de økonomiske Forhold i Henhold til vedkommendes Stilling i Øjeblikket, og vedkommende vil da lide et uhyre Tab. — Jeg samstemmer ogsaa i de Udtalelser, der ere komne frem om, at man ikke ved denne Lov vil give Erstatning for Lidelser, Lyder og Vansir. Der bør ogsaa ydes Erstatning derfor, og man vil vel nemmest kunne ordne dette Forhold, hvis man sætte et Minimum for Erstatning, og bestemte, at vedkommendes økonomiske Forhold skulde være Maalestokken, og at der tillige skulde tages Hensyn til Vedkommendes Lidelser, Lyder og Vansir; man vil vistnok i Udvalget kunne finde et saadant passende Minimum.

Jeg finder ogsaa, at den ærede Ministers Stilling i § 3 med Hensyn til de efterlattes Krav paa Understøttelse er altfor snæver. Jeg vil ligeledes paapege, at den

højtærede Minister i et andet Lovforslag, der foreligger i Dag, nemlig i Lovforslaget om Arbejdernes Forsikring mod Følgerne af Ulykkestilfælde under Arbejdet, er gaaet bort fra denne strenge, retslige Forsørgelsespligt, som der tales om i dette Lovforslag. Naar en Mand eller en Kvinde forsørger andre, over for hvilke de ingen Forsørgelsespligt have, bør Statsbanerne, naar vedkommende Forsørger bliver revet bort paa denne Maade, ogsaa yde en Erstatning til de Personer, som han saaledes har staaet i Forhold til. — Jeg er heller ikke tilfreds med, at man har formuleret Bestemmelserne saaledes, at Erstatningen til de efterladte kun skal gælde et løbende Bidrag til Underhold og Børnenes Opdragelse. Denne Betegnelse vil vistnok ogsaa føre til, at mange kun ville faa en yderst ringe Erstatning. Her kommer det ogsaa til at spille en Rolle, om den Forsørger, som vedkommende har mistet, i det givne Øjeblik har været mindre godt økonomisk stillet, men med Udsigt til at skaffe sin Familie og dem, han er forsørgelsesforpligtet overfor, en bedre Stilling i Fremtiden. Ogsaa dette bør der tages Hensyn til, og derfor mener jeg ogsaa, at der her bør sættes en Minimums-sum, som maa være det mindste, der kan ydes de paagældende i Erstatning.

Jeg har endnu en Bemærkning at knytte til § 4, der omhandler vedkommendes Begravelse. For saa vidt jeg forstaar Lovforslaget, maa ogsaa det Erstatningskrav, som omhandles her, ses i Belysning af § 6, hvori det hedder: „Erstatningskravene blive at fremsætte af rette vedkommende for Statsbanedriftens Bestyrelse snarest muligt og senest 3 Maaneder efter at Skaden er indtruffen o. s. v.“ Det forekommer mig, at naar der foreligger et saadant Tilfælde, at et eller flere Mennesker ere omkomne ved en Jærnbaneulykke, bør det være udtrykkeligt fastslaaet, at i saadant et Tilfælde behøver der ikke at fremsættes noget særligt Krav, men der er det givet af sig selv, at Statsbanerne straks tilskyde den paagældendes efterladte, eller hvem der nu besørger Begravelsen, den fornødne Sum, for hvilken den kan udføres. Det vil jo ikke være saa godt for vedkommende efterladte straks at skulle fremsætte et saadant Krav. Man maa tænke paa de Forhold, der kunne indtræde efter en saadan Jærnbaneulykke, og paa den uhyre Sorg, som rammer de efterladte. De skulle ikke alene bære denne Sorg, men de blive maaske derved ganske ude af Stand til at træffe nogen Disposition,